

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Nc/5/2024
Identifikačné číslo spisu: 3619201514
Dátum vydania rozhodnutia: 24.09.2024
Meno a priezvisko: JUDr. Terézia Mecelová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2024:3619201514.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Q.. V. Q., narodenej X. P. XXXX, W., Š. L. XX/XX, proti žalovaným 1/ V. W. X., narodenému XX. Y. XXXX, W., M. L. XXX/X, zastúpenému advokátom JUDr. Igorom Gažíkom, Prievidza, Bojnická cesta 7, 2/ M. X.i, narodenému XX. P. XXXX, W., M. L. XXX/X a 3/ J.. Ľ. X., narodenej XX. Q. XXXX, W., M. L. XXX/X, o zaplatenie 16 458,96 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 10C/16/2016, o návrhu žalobkyne na vylúčenie sudcu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky JUDr. Ivana Rumanu z prejednávania a rozhodovania sporu vedeného na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 8Cdo/74/2024, takto

rozhodol:

Sudca JUDr. Ivan Rumana nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu vedeného na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 8Cdo/74/2024.

Odôvodnenie

1. V spore vedenom na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) pod sp. zn. 8Cdo/74/2024 uplatnila žalobkyňa námietku zaujatosti voči sudcom najvyššieho súdu JUDr. Ivanovi Rumanovi, JUDr. Petrovi Brňákovi a JUDr. Martine Valentovej, pokiaľ je týmto sudcom predmetný spor pridelený na rozhodnutie. Vzhľadom na to, že členmi senátu, ktorému bol spor pridelený na prejednanie a rozhodnutie, sú JUDr. Ivan Rumana, JUDr. Gabriela Klenková, PhD. a Mgr. Miroslav Šepták, predmetom posúdenia je len námietka žalobkyne vznesená proti JUDr. Ivanovi Rumanovi. Námietku zaujatosti odôvodnila tým, že v predmetnom spore najvyšší súd už skôr rozhodol uznesením z 24. augusta 2022 sp. zn. 7Cdo/285/2021, ktorému žalobkyňa vytýka viaceré vady a nedostatky majúce za následok upretie jej práv. Predsedom senátu rozhodujúcim vec vedenú na najvyššom súde pod sp. zn. 7Cdo/285/2021 bol JUDr. Ivan Rumana. Žalobkyňa naňho podala návrh na začatie trestného stíhania pre podozrenie zo spáchania trestného činu ohýbania práva ako aj návrh (pozn.: zrejme mala žalobkyňa na mysli podnet) na disciplinárne konanie. V konaní vedenom na najvyššom súde pod sp. zn. 7Cdo/285/2021 došlo k diskriminácii žalobkyne z dôvodu jej spoločenského postavenia (ako sudkyne s vlastným majetkom) a k neprípustnému nadržiavaniu žalovaným, čo nemožno označiť inak ako konkrétny záujem na výsledku sporu - prehre žalobkyne. Preto navrhla vylúčiť JUDr. Ivana Rumanu z prejednávania a rozhodovania sporu vedeného na najvyššom súde pod sp. zn. 8Cdo/74/2024. K návrhu

pripojila podnet na začatie trestného stíhania sudcov JUDr. Ivana Rumanu, JUDr. Petra Brňáka a JUDr. Martiny Valentovej pre trestný čin ohýbania práva vo veci uznesenia najvyššieho súdu z 24. augusta 2022 sp. zn. 7Cdo/285/2021.

2. K okolnostiam uvádzaným žalobkyňou v uplatnenej námietke zaujatosti sa vyjadril namietaný sudca JUDr. Ivan Rumana, ktorý je predsedom senátu majúceho rozhodnúť o dovolaní žalobkyne a žalovaného 1/ proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 19. decembra 2023 sp. zn. 5Co/113/2022 v konaní vedenom na najvyššom súde pod sp. zn. 8Cdo/74/2024. Uviedol, že strany osobne nepozná a necíti sa byť voči nim zaujatý; nemá pomer k veci. Poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) zo 16. februára 2023 sp. zn. I. ÚS 98/2023, ktorým bola ako zjavne neopodstatnená odmietnutá ústavná sťažnosť žalobkyne proti uzneseniu najvyššieho súdu z 24. augusta 2022 sp. zn. 7Cdo/285/2021.

3. Senát 6C najvyššieho súdu, ktorý je podľa § 54 ods. 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) a čl. XVIII ods. 4 Rozvrhu práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rok 2024 v znení opatrení č. 1 až 12 zákonným senátom na rozhodovanie o vylúčení predsedu senátu 8C, vec prejednal a dospel k záveru, že podmienky na vylúčenie namietaného predsedu senátu z prejednávania a rozhodovania sporu neboli naplnené.

4. Podľa § 49 ods. 1 CSP sudca je vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu, ak so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti.

5. Podľa § 49 ods. 3 CSP dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu a v jeho rozhodovacej činnosti.

6. Právo každého na nezávislý a nestranný súd, zakotvené v článku 36 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, je integrálnou súčasťou práva na spravodlivý proces. V náleze sp. zn. II. ÚS 71/97 ústavný súd vyslovil, že „obsahom práva na nestranný súd je, aby rozhodnutie v konkrétnej veci bolo výsledkom konania nestranného súdu, čo znamená, že súd musí každú vec prerokovať a rozhodnúť tak, aby voči účastníkom postupoval nezaujato a neutrálne, žiadnemu z nich nenadŕžal a objektívne posúdil všetky skutočnosti závažné pre rozhodnutia vo veci. Nestranný súd poskytuje všetkým účastníkom konania rovnaké príležitosti pre uplatnenie všetkých práv, ktoré im zaručuje právny poriadok, pokiaľ súd má právomoc o takomto práve rozhodnúť.“

7. Ak je právo na nestranný súd vážne ohrozené z dôvodu nedostatočných záruk nezaujatého konania zo strany sudcu, na predchádzanie a zabránenie možného nespravodlivého rozhodnutia slúži inštitút vylúčenia sudcu z prejednávania a rozhodnutia sporu. Je potrebné si uvedomiť, že ide o prostriedok ultima ratio, nakoľko tento inštitút v podstate zasahuje do ústavne garantovaného práva na zákonného sudcu, a preto je v každom konkrétnom prípade potrebné k otázke možného vylúčenia (zákonného) sudcu z prejednávania sporu pre zaujatosť pristupovať so všetkou opatrnosťou a dôkladnosťou a starostlivo zvážiť, či skutočne existujú dôvody, ktoré sudcovi celkom zjavne bránia spor prejednať a rozhodnúť nestranne a nezávisle.

8. Ústavný imperatív, že nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi (čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky), je predovšetkým ochranou proti ľubovoľnému či účelovému obsadzovaniu konajúceho súdu. Možno konštatovať, že rovnako neústavné a nezákonné ako prejednanie a rozhodnutie vecí sudcom, o ktorého nezaujatosti je pochybnosť, by bolo aj rozhodnutie o vylúčení sudcu v prípade, kde pre také opatrenie nie sú splnené zákonné podmienky.

9. Účelom inštitútu vylúčenia sudcu z prejednávania a rozhodovania sporu je prispieť k nestrannému prejednaniu sporu, k nezaujatému prístupu súdu k stranám alebo k ich zástupcom a tiež predísť možnosti neobjektívneho rozhodovania. Z hľadiska ustanovenia § 49 CSP je právne významný vzťah sudcu, a to buď vzťah k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní.

10. Pomer k sporu ako okolnosť spochybňujúca nezaujatosť sudcu predpokladá situáciu, keď sudca je právne zainteresovaný na výsledku konania. O pomere k stranám alebo k ich zástupcom ako okolnosti vzbudzujúcej pochybnosti o nezaujatosti sudcu možno uvažovať, ak sa zakladá na príbuzenstve, či iných kladných alebo záporných vzťahoch sudcu k stranám alebo k ich zástupcom. Zaujatosť konkrétneho sudcu v prejednávanej spore musí vyplývať z objektívnych okolností podmieňujúcich jeho vzťah k predmetu konania alebo jeho vzťah k stranám tohto konania alebo k ich zástupcom. Povinnosť preukázať okolnosti odôvodňujúce zaujatosť konajúceho sudcu na pojednaní a rozhodnutí jemu pridelenej veci spočíva na tom, kto vzniesol námietku zaujatosti. Na druhej strane k záveru o tom, že sudca je vylúčený, nie je potrebné, aby bolo preukázané, že je zaujatý. Na vylúčenie sudcu postačuje, ak možno mať so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní pochybnosti o jeho nezaujatosti, dôvodnosť ktorých musí však vyplývať z objektívne preukázateľných skutočností.

11. Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pri riešení otázky nestrannosti sudcu vychádza z toho, že okrem nezávislosti sudcu je potrebné brať zreteľ aj na ďalšie aspekty subjektívneho a objektívneho charakteru. Tieto aspekty nestrannosti rozlíšil aj pri svojom rozhodovaní (napríklad Piersack proti Belgicku). Subjektívna stránka nestrannosti sudcu sa týka jeho osobných prejavov vo vzťahu ku konkrétnemu prípadu a k stranám sporu, prípadne k ich zástupcom. Významné z tohto hľadiska je, čo si sudca myslel pro foro interno. Pri subjektívnej nestrannosti sa vychádza z prezumpcie nestrannosti, až kým nie je preukázaný opak. Na preukázanie nedostatku subjektívnej nestrannosti vyžaduje judikatúra ESLP dôkaz o skutočnej zaujatosti (napríklad Hauschildt proti Dánsku). Rozhodujúce nie je však (subjektívne) stanovisko sudcu, ale existencia objektívnych skutočností, so zreteľom na ktoré môžu vznikať pochybnosti o nestrannosti sudcu. Objektívna nestrannosť sa neposudzuje podľa subjektívneho stanoviska (sudcu), ale podľa objektívnych symptómov. Práve tu sa uplatňuje teória zdania nezaujatosti (spravodlivosť nielenže musí byť poskytovaná, ale musí sa tiež javiť, že je poskytovaná). Nestačí, že sudca je subjektívne nestranný, ale musí sa ako taký aj objektívne javiť (Delcourt proti Belgicku). Objektívny aspekt nestrannosti je založený na vonkajších inštitucionálnych, organizačných a procesných prejavoch sudcu a jeho vzťahu k predmetu sporu a k stranám sporu.

12. Pri rozhodovaní, či je daný oprávnený dôvod na obavu, že konkrétny sudca nie je nestranný, je stanovisko osoby oprávnenej namietat zaujatosť dôležité, ale nie rozhodujúce; určujúce je to, či sa môže táto obava považovať objektívne za oprávnenú. Posúdenie nestrannosti sudcu nespočíva len v tvrdení strany sporu, považujúcej sudcu za zaujatého, ale má základ v objektívnej úvahe, či možno usudzovať, že by sudca zaujatý mohol byť. Rozhodujúcim prvkom v otázke rozhodovania o zaujatosti, resp. nezaujatosti zákonného sudcu je povaha subjektívneho vzťahu sudcu k sporu, k stranám či ich zástupcom, ktorá je natoľko objektivizovateľná, že možno dôvodne pochybovať o nezaujatosti sudcu. K vylúčeniu sudcu môže dôjsť až vtedy, ak je evidentné, že jeho vzťah k sporu, stranám alebo ich zástupcom je takej povahy a intenzity, že aj napriek zákonom stanovennej povinnosti nebude schopný nezávisle a nestranne vo veci rozhodnúť.

13. V prvom rade je však potrebné brať zreteľ na to, že sudca je profesionál, spôsobilý odosobniť sa pri výkone svojej funkcie a rozhodovať nestranne. Pokiaľ strana nepreukáže opak, resp. nepredloží súdu také konkrétne indície, ktoré budú opaku vážne nasvedčovať, je potrebné vychádzať z uvedenej premisy (o nestrannom sudcovi) a neprelamovať princíp zákonného sudcu (teda neodnímať sudcovi vec pridelenú v súlade so zákonom, ani stranám neodnímať zákonného sudcu). Takýto postup bez vážnych dôvodov môže tiež následne vyvolať pochybnosti o nestrannom a nezávislom súde, a to napr. u druhej strany sporu (ktorá zaujatosť sudcu nenamietala).

14. V danom prípade žalobkyňa odôvodnila námietku zaujatosti vznesenú voči sudcovi najvyššieho súdu JUDr. Ivanovi Rumanovi skutočnosťou, že v predmetnom spore už najvyšší súd skôr rozhodol uznesením z 24. augusta 2022 sp. zn. 7Cdo/285/2021 vydaným senátom, ktorému predsedal JUDr. Ivan Rumana. Voči uvedenému rozhodnutiu uvádzala žalobkyňa viaceré výhrady a v súvislosti s ním aj podala na JUDr. Ivana Rumanu podnet na začatie trestného stíhania pre podozrenie zo spáchania trestného činu ohýbania práva ako aj podnet na disciplinárne konanie.

15. Uznesením z 24. augusta 2022 sp. zn. 7Cdo/285/2021 senát najvyššieho súdu v zložení z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členov senátu JUDr. Petra Brňáka a JUDr. Martiny Valentovej zrušil rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 26. mája 2021 sp. zn. 17Co/16/2020 vo výroku, ktorým zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že uložil žalovaným 1/, 2/ a 3/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni sumu 14 052,43 eur s príslušenstvom, a vo výroku o trovách konania a vec vrátil Krajskému súdu v Trenčíne na ďalšie konanie. Krajský súd v Trenčíne vo veci opätovne rozhodol rozsudkom z 19. decembra 2023 sp. zn. 5Co/113/2022, proti ktorému podali žalobkyňa a žalovaný 1/ dovolanie, ktoré bolo najvyššiemu súdu predložené 20. mája 2024 a v súlade s čl. IV ods. 4 písm. a/ Rozvrhu práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rok 2024 v znení opatrení č. 1 až 8 bolo pridelené na prejednanie a rozhodnutie senátu 8C, v ktorom je zaradený JUDr. Ivan Rumana pôsobiaci pôvodne vo veci vedenej na najvyššom súde pod sp. zn. 7Cdo/285/2021 ako sudca spravodajca.

16. Okolnosti, ktoré majú podľa žalobkyne preukazovať absenciu nestrannosti a nezaujatosti sudcu, spočívajú v tom, že namietaný sudca sa ako predseda senátu podieľal na predchádzajúcom rozhodnutí najvyššieho súdu v predmetnej veci a s týmto rozhodnutím vyjadrila žalobkyňa kategorický nesúhlas. Je tak zrejmé, že dôvodom na vylúčenie má byť rozhodovacia činnosť namietaného sudcu a jeho postup v konaní vedenom na najvyššom súde pod sp. zn. 7Cdo/285/2021. V postupe sudcu pri prejednávaní konkrétneho sporu a v jeho rozhodovacej činnosti sa prejavuje samotný výkon súdnictva, preto tieto okolnosti nemôžu byť samy osebe dôvodom zaujatosti sudcu. Nesúhlas žalobkyne so spôsobom rozhodnutia namietaného sudcu v predmetnej veci nenapĺňa znaky charakteristické pre existenciu pomeru sudcu k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní. Procesný predpis (§ 49 ods. 3 CSP) výslovne nepripúšťa ako dôvod na vylúčenie sudcu okolnosti spočívajúce v jeho rozhodovacej činnosti. V tejto časti preto nie je námietka zaujatosti vznesená žalobkyňou dôvodná.

17. V súvislosti s povahou námietky žalobkyne najvyšší súd poukazuje aj na uznesenie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 115/2022, v ktorom ústavný súd konštatoval, že „zákon tiež vylučuje, aby dôvod pochybnosti o sudcovej nezaujatosti bol spájaný s jeho rozhodovacou činnosťou. Zohľadňuje súdnu prax, ktorá bola konštantná v prípadoch, keď sudca v inej obdobnej veci rozhodol spôsobom, s ktorým účastník nesúhlasil, resp. opakovane bol ten istý účastník v rôznych veciach neúspešný. Ústavný súd k uvedenému ďalej pripomína, že súčasťou práva účastníka konania na nestranný súd nie je právo na „vyhovujúci“ procesný postup súdu ani právo na „vyhovujúce“ rozhodnutie súdu. Samotný postup sudcu vo veci (hoci aj priečiaci sa predstavám účastníkov konania) preto nie je bez ďalšieho skutočnosťou, ktorá by zakladala nedostatok jeho nestrannosti.“

18. Ďalší dôvod, ktorý má spochybniť nezaujatosť JUDr. Ivana Rumanu v prejednávaní a rozhodovaní sporu, spočíva v tom, že žalobkyňa voči nemu podala podnet na začatie trestného stíhania pre podozrenie zo spáchania trestného činu ohýbania práva v konaní vedenom na najvyššom súde pod sp. zn. 7Cdo/285/2021. Rovnako tak v tejto súvislosti podala aj podnet na disciplinárne konanie.

19. Sudca v rámci výkonu súdnictva rozhoduje o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb. Ako predstaviteľ súdnej moci je v porovnaní s inými častejšie objektom kritiky a jeho konanie a rozhodovanie sa môže stať predmetom sťažností a najrozmanitejších foriem vyjadrovania nespokojnosti, krajným prípadom ktorých je podanie návrhu na začatie konania trestného charakteru smerujúceho proti sudcovi. Adekvátne tomu sa ale u sudcu predpokladá vyšší stupeň tolerancie a tiež to, že pri prejednávaní a rozhodovaní sporu dokáže zachovať potrebný nadhľad (odstup) napriek tomu, že jedna zo strán prejavila nesúhlas s niektorým procesným postupom sudcu alebo jeho prístupom k stranám, prípadne podrobila kritike celkové vedenie konania a rozhodovanie sudcu.

20. Samotná skutočnosť, že strana podala návrh na začatie (nejakého) konania voči sudcovi alebo začatie takého konania iniciovala, nie je v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaná za dôvod, ktorý by bez ďalšieho zakladal vylúčenie sudcu v zmysle ustanovenia § 49 ods. 1 CSP. Na danom (resp. obdobnom) závere spočívajú už viaceré doterajšie rozhodnutia najvyššieho súdu; v rozhodnutí sp. zn. 5Nc/41/2004 z 28. apríla 2005 najvyšší súd zaujal názor, že dôvodom zakladajúcim vylúčenie sudcu z

prejednávania a rozhodovania veci nemôže byť sama skutočnosť, že účastník vo vzťahu k osobe sudcu podal „oznámenie pre podozrenie z trestnej činnosti“. Taktiež v rozhodnutí zo 4. augusta 2010 sp. zn. 2Ndob/39/2010 vyslovil, že „podanie trestného oznámenia na konajúceho sudcu (resp. sudcov) účastníkom konania alebo jeho zástupcom vo všeobecnosti automaticky nezakladá dôvod, pre ktorý by sudca mal byť vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci, pretože každý prípad je potrebné posudzovať individuálne, a zisťovať, či existuje zákonný dôvod na vylúčenie sudcu“. V ďalšom rozhodnutí (z 11. apríla 2007 sp. zn. 3Nc/12/2007) najvyšší súd uviedol, že dôvodom zakladajúcim vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania veci nemôže byť sama skutočnosť, že účastník podal na sudcu návrh na začatie priestupkového konania. Vo vzťahu k disciplinárnemu konaniu sudcov v niektorých neskorších rozhodnutiach najvyšší súd priamo konštatoval, že samo iniciovanie podania návrhu na začatie disciplinárneho konania ešte nesignalizuje možnosť zaujatého prístupu sudcu voči tomu, kto podanie takéhoto návrhu voči nemu inicioval (napríklad rozhodnutie najvyššieho súdu z 9. júla 2014 sp. zn. 1Nc/23/2014). Podobne v rozhodnutí z 26. septembra 2013 sp. zn. 1Nc/51/2013 najvyšší súd nepovažoval za dôvod vylučujúci sudcu z prejednávania a rozhodovania veci „skutočnosť, že sudcovia odvolacieho súdu sú vystavení tlaku disciplinárneho stíhania“. V rozhodnutí z 26. februára 2015 sp. zn. 6Nc/2/2015 najvyšší súd konštatoval, že len samotné „podanie podnetu na začatie disciplinárneho konania zástupkyňou žalobkyň voči sudcom v inej právnej veci vedenej na krajskom súde, nemožno bez ďalšieho považovať za dôvod, ktorý by zakladal vylúčenie sudcu“.

21. Ústavný súd v uznesení z 23. júna 2016 sp. zn. II. ÚS 528/2016 vyslovil, že podaním trestného oznámenia by účastník konania mohol manipulovať s objektívne danou pozíciou zákonného sudcu. Okrem toho sudcovia sú vybavení profesionalitou, ktorá ich robí odolnými proti takýmto podnetom. Samotné podanie trestného oznámenia bez pristúpenia iných relevantných skutočností nemôže viesť k vylúčeniu sudcov. Uvedené ústavný súd naznačil vo vzťahu k najvyššiemu súdu v uznesení z 8. septembra 2011 sp. zn. IV. ÚS 385/2011. Taktiež ústavný súd konštantne odmietal námietky predsedu najvyššieho súdu, ktorý na niektorých sudcov ústavného súdu tiež podal trestné oznámenie (uznesenie z 29. januára 2014 sp. zn. I. ÚS 40/2014), s výnimkou situácie, keď k tomu pristúpili ďalšie okolnosti (uznesenie z 29. mája 2013 sp. zn. I. ÚS 287/2013).

22. Podanie trestného oznámenia (bez ďalšieho) stranou sporu na sudcu, ktorý spor prejednáva a rozhoduje, samo o sebe nemá za následok vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania veci. Pokiaľ by za dostatočný dôvod pre vylúčenie sudcu bolo bez ďalšieho považované (už) podanie sťažnosti, civilnej žaloby, trestného oznámenia alebo podnetu na začatie disciplinárneho stíhania, došlo by tým bezpochyby k popretiu podstaty zásady, v zmysle ktorej sa subjektívne hľadisko sudcovskej nestrannosti musí podriaďovať prísnejšiemu kritériu objektívnej nestrannosti. Až v prípade, ak by sudca v dôsledku proti nemu smerujúceho určitého podania (napríklad sťažnosti, civilnej žaloby, trestného oznámenia, podnetu na začatie disciplinárneho konania) nedokázal zachovať požadovaný nadhľad a zo všetkých okolností prejednávanej veci by bolo zrejmé, že stratil schopnosť pristupovať nezaujato k sporu, stranám sporu, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní, boli by dané podmienky pre jeho vylúčenie z prejednávania a rozhodovania podľa § 49 ods. 1 CSP, nie však z dôvodu samotného podania návrhu na začatie konania proti sudcovi, ale z dôvodu, že pod vplyvom podania tohto návrhu sa zmenil pôvodne neutrálny vzťah sudcu k sporu, k stranám sporu, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní.

23. Z vyjadrenia namietaného predsedu senátu 8C JUDr. Ivana Rumanu vyplýva, že sa subjektívne necíti byť zaujatý a žalobkyňa iné okolnosti okrem samotného faktu, že na sudcu podala trestné oznámenie a podnet na disciplinárne stíhanie, neuviedla. Senát rozhodujúci o námietke zaujatosti posúdil aj objektívne aspekty nestrannosti namietaného sudcu, pričom nezistil existenciu takých skutočností, ktoré by mali povahu dôvodov vylučujúcich sudcu z prejednávania a rozhodovania veci. Zo žiadnych tvrdených skutočností (ani náznakom) nevyplýva, že by podanie trestného oznámenia v súvislosti s predmetnou právnou vecou ovplyvnilo vzťah sudcu k prejednávanej veci či jeho vzťah k samotnej žalobkyni v miere významnej pre vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania sporu v zmysle § 49 ods. 1 CSP.

24. Vzhľadom na uvedené dospel senát 6C najvyššieho súdu k záveru, že v danom prípade nie sú

splnené zákonné predpoklady podľa § 49 ods. 1 CSP na vylúčenie sudcu najvyššieho súdu JUDr. Ivana Rumanu z prejednávania a rozhodovania sporu vedeného na najvyššom súde pod sp. zn. 8Cdo/74/2024. Námitku zaujatosti vznesenú žalobkyňou považoval za nedôvodnú a preto rozhodol tak, ako vyplýva z výroku tohto uznesenia.

25. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.